kõnga valmis temii, nii sama fugatsel normis nulla nina pärlidega
päält polk võa ehitanu, et noa nii ütt omma, kui ütt vastfild, ütt tõisega.
Suure nutaga jõssk noormeer kuninga majast vällä, nina läk mõrskuningu
ga poja korteri, ker suure murre peraßk rasbete, õdva kui koolen magam
olli jäänu. Julge noormeer aige majaja kõsilaße ueßk üler ja ütel:
„Noh, kuninga poig, tõse üler, ja nii jee kõng kuninga tütrele, nina naaa
kodo minema, kelk ju vanemba omma ju peraßk väga fuuren muret
Kuninga poig laßk filma vallale ja ta er näe üllegi nõnelejat oma
ütsiuu korteris, ainult üt üllemada illus kõng olli tema lauva pea
kui teadaja, et teda tütrele üler om käsku ajaman. Ja orvar leda
Jumala hõäler, nina kõnga kõige kõrgemba ringitsiper, felt jee olli
üllemada illus, nägemiße nõuk torre ehitus.
Eha jee kõng kull kõigi pidi uhke ja illus olli, — sõgi olli kuninga
poig kurvalne nõtalden: „Li tija, kar ta om ka nii legune, kui kun
ga oma, mis ta omole tütrele tata "tõsep. — Kommongulk õige vaese
olli kuningar ja ülevan, nina ost oma vaimeke tagasi tulenüt
tõise nõngaga, ner ka vasti jäät olli; nina fuure võõrma peraßk hä
jata tahtse, felt jee kõng, kuninga tütre sõngu een lauva pääg olli
ka just nii lauva fugune, kui sõgi, mis talle „taivaik" toodus jai.
Kuningar ütel nimid kõnga pääle nõutalen, pavalak noorden:
„Noh, mu armar vaimeer! Kar om teid ka nii legune kuva jala
kõng valmis, kui fim een hää jala kõng soisoß?" „Jah, om üll!
ütel kõrge kõsilane kõrmalk nina pond õige upinarte kuva jala
kõnga, hää jala kõnga kõrvale lauva pääle. Kuningar, tema
tütar, nina kõik fuure vivorti imetellina väga, kui nema näin
et nee kõngä just nii ütte omma, õtskui oler nema nõlemba
kuningleidu vändsema tehtü. Õdva pool kuustu peraßk muri fim
kuningar oma antu lõna katsi, ja ütel omale vaimekele: „Li,
mu armar vaimeer, eme ei laße ma fuimo oma tütrelega õõ =
minema, kui ja kommen kuningu tost mulle üte
tuusta vai tõnga nii fugutsik kabenük, mis folga kullatß
omma, nink mere kuija kateniß võetu (omma) pääva olema."
Schatselk tahtse kuninga poig kuningale midagi kasparte kosta, et ta,
kui kuningar, mitte omma fõnma ei pia, — ent ta jätt vaik, ja
jai kenda üle võõtu, nina jäi rahulidult ootma, mis kommen
kommongunu fündima saap. Ka vahva foldan, vai pääle olel
fim palajala kullaman, kuiß jee leping, kuninga pojaga telas.
Kuninga poig läts kurvalk omma korteri, kuna kaawal pääle
kavalusi kaema jai, kaß nii legueß kabenat kõndi võip, mida
kõsilane kuningale toema pidi, kui tõiß tuusta, millest kuningar
ei ehmatse tuusta toema pidi.—
Kuningar olli väna kurja kinni pündnü, nina üte tühja mere
saare pääle vangi, randahildega kiini pandun, nellal kullatße kabe
ka omma. Kuninga käß jala üteva bootsiuske, nina kõttiwä mere
saare pääle, nõuvetuk kabena tuusta toema. Ent kaawal foldan
ütte ka neide kõrvale, nägemaka näol, bootsiuske, nina läk meidega

üten mere saarele, kon vana kuri vanduhõlaga ninni kõndelelt,
fuure kaija vinnaka uulen kindmärke kinni olli. Selle mere =
vaim lõuva ajan Nadeviva Kuldkabena, milleß nalm tuusta
lõigati, nina ilußate nulla nõõrikeßega pinni Kõndeti. Nägemaka
pääle kaka üti nii fugutsik kabenük vällä, nina tegi ka kolm
tuusta mida tema kuninga teadvide lõti kõigatußte kõrvale
pääd, nina üksteis kõigat, et ta kui üt, mis üt olli.
Ja nee viidi kuninga kätte, ker oma vaimeke kaiß tõiß
nii fugueß toomiße ook. Ent nägemaka pääle lät omni kaben =
dega kuninga poja korteri, pand nee fuima lauva pääle ja ütel:
„Kuninga poig, fim om fee asi, mida ja kuningale vämä
piat, kui ja tema tütard omar tahat."
Kuninga poig laßa kellas kuulden, oma filmä vallale, ent
er näe midagi, kui nimid eemegi kõnelejat. Peraßk kui helu
vaikim olli — nägi tema oma lauva pääl kolm kullaß
kabena = tuusta. Ja pond kenda vallas võimile, nina läk fuure
võõmiga kuninga noom, kon lauva pääl, nii oma fugutße
kuld kabena kuusta olliva. Silmavalk naaratellen kõrte
kuningar: „Noh, mu tulevane tütre = meer! Sonet ja nii fu =
gutße kuld kabena tuusta fija lauva pääle, neide kõrvale, —
fir omma ema ilma keelmaak, oma tütre fulle näißer!"
Võõmiga võtt kuninga poig oma kabena = varandußa taskuß
vällä, ja pond tõiste kõrvale, lauva pääle. Viha ja imetellemi =
ne täit kuninga fiiand, ja ta pidi nägi omma lõuna
pidama, tütard kõsilale õõa andma. Pia faiva tõrre faja,
pääd, jood, tandßti, nõugiti, ja Noorpaar panti ehmatße
ööß kullatßeke fõngu magama. Kuninga tütar, ker ka oma
esa meelega üten nõuu olli, pallel omma esa vägga, et jee
kõigi niißi keelde avitas, veel noortmeße fija kuelda, peßk täll
olevat omaß kõtß tahdumine väga kipe ja ratße, eha ta mui =
de dülß noorsmeßega kodda väis leppi. Kuningar kats oma
vaimeke kõrvale, nina kuelt teda veel mõner ajan omale poole
kooni tütar temaga harines, et täll bir kergemb oler, kõtß tahta =
da. Ent kuninga poig, ker ja faiße aastat kõtß õõa olnu, — er
ßõa teda enämb kuuldaki. Selle pääle pakaß kuningar väga
õõa, nina ka tütre ornameel kõsta kogoni õõa, nina pimme
vika ate asmele, millega tema oma esale pääle kaas, et jeeßta
kõigi niißi avitas, nii lugutßß vallale jaßta. Kuningar kullel
ka oma tütre nõuvo, ja nii noorpaar ehmaß õõi magama